

Prima pagină > Dreptul familiei și succesiunea > **Răpirea copiilor de către unul dintre părinți**

Răpirea copiilor de către unul dintre părinți

Sunteți un cuplu internațional cu copii și sunteți acum în curs de separare? Poate că doriți să vă întoarceți în țara de origine și să vă luați copilul cu dumneavoastră. Însă dacă faceți acest lucru fără consimțământul celuilalt părinte sau al instanței, ați putea încălca legea.

Aflați ce este legal și ce trebuie să faceți în cazul în care copilul dumneavoastră a fost răpit de celălalt părinte.

În cazul în care un copil a fost deplasat ilicit sau este reținut ilicit în alt stat membru decât cel în care copilul își avea reședința obișnuită înainte de răpire, se aplică [Convenția de la Haga din 1980](#), astfel cum a fost completată de capitolele III și IV din [Regulamentul Bruxelles IIb](#).

Cum contribuie normele UE la prevenirea răpirii copiilor?

Instanța din țara în care copilul își avea reședința obișnuită înainte de răpire va rămâne responsabilă pentru chestiunile legate de răspunderea părintească, cum ar fi încredințarea și dreptul de vizită, până la soluționarea cazului de răpire. Scopul este de a se evita ca părinții să răpească copilul în speranța de a obține o hotărâre favorabilă în fața instanței din propria țară.

Cum își poate recupera un părinte copilul răpit?

În toate țările UE există [autorități centrale](#) pentru a ajuta părinții care sunt victime ale răpirii transfrontaliere a copiilor. Se poate lansa o procedură de înapoiere a copilului. În acest caz, instanța trebuie să se pronunțe în termen de șase săptămâni de la data la care cauza ajunge la instanță. Instanța trebuie să ofere copilului capabil să își formeze propriile opinii posibilitatea de a fi ascultat în cursul procedurii.

Instanța din țara în care copilul a fost răpit poate să refuze înapoierea copilului?

Instanța din țara în care copilul a fost răpit poate formula obiecții cu privire la înapoierea copilului numai dacă:

nu a avut loc o deplasare sau o neînapoiere ilicită (articolul 3 din [Convenția de la Haga din 1980](#));

părintele de care a fost separat copilul nu exercita efectiv dreptul privind încredințarea la momentul răpirii [articolul 13 alineatul (1) litera (a) din [Convenția de la Haga din 1980](#)];

există un risc grav ca înapoierea copilului să-l expună unor vătămări fizice sau psihice [articolul 13 alineatul (1) litera (b) din [Convenția de la Haga din 1980](#)].

Cu toate acestea, înapoierea nu poate fi oprită dacă s-au luat măsuri adecvate pentru a proteja copilul. În cazul în care o instanță constată că copilul nu ar trebui returnat, aceasta trebuie să contacteze instanța din țara din care a fost răpit copilul [articolul 27 alineatul (3) din [Regulamentul Bruxelles IIb](#)];

copilul se opune înapoierii [articolul 13 alineatul (2) din [Convenția de la Haga din 1980](#)];

returnarea nu ar fi permisă de principiile fundamentale ale statului solicitat cu privire la protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale (articolul 20 din [Convenția de la Haga din 1980](#)).

Instanța din țara din care a fost răpit copilul va avea ultimul cuvânt, ținând seama de probele și de motivația celeilalte instanțe. De asemenea, judecătorul trebuie să asculte copilul și ambele părți.

Hotărârea instanței va fi în mod automat executorie?

Hotărârea definitivă a instanței în țara de origine este automat recunoscută și executorie într-un alt stat membru al UE, fără a fi necesară o încuviințare a executării („eliminarea procedurii de exequatur”), dacă judecătorul a eliberat un certificat corespunzător astfel cum se prevede în [Regulamentul Bruxelles IIb](#).

Ghidul practic pentru aplicarea Regulamentului Bruxelles IIb este disponibil pe această pagină: [Publicațiile RJE](#)

Linkuri relevante:

[Găsiți autoritatea centrală din țara dumneavoastră \(UE\)](#)

[Ghid de bune practici](#) (243 Kb) [en](#) – conține informații privind procedurile administrative și judiciare naționale cu privire la procedura de înapoiere a unui copil.

[Consultați broșura](#)

Ultima actualizare: 14/06/2023

Această pagină este administrată de Comisia Europeană. Informațiile de pe această pagină nu reflectă în mod necesar poziția oficială a Comisiei Europene. Comisia nu își asumă nici o răspundere în legătură cu oricare din informațiile sau datele conținute în prezentul document sau la care acesta face referire. Vă rugăm să consultați avizul juridic în legătură cu normele privind drepturile de autor în cazul paginilor de internet ale Comunității Europene.